

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/199/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114228495
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5114228495.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: Ing. U. P., nar. X.X.XXXX, bytom Z. XXXX/X, XXX XX K., občan SR, právne zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Mária Badová, s. r. o., so sídlom Vajanského 1/2765, 010 01 Žilina, IČO: 36 851 906, o zaplatenie 5.853,60 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 25C/376/2014-206 zo dňa 19. júna 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu v celom rozsahu a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vychádzal zo zistenia, že dňa 30.8.2006 právny predchodca žalobcu F. F. R. ako veriteľ uzatvoril so žalovanou ako dlžníčkou Zmluvu o splátkovom úvere č. 423792273, na základe ktorej poskytol žalovanej úver vo výške 200.000,- Sk (638,78 €), ktorú sa žalovaná zaviazala splácať v 120 mesačných splátkach vo výške 2.939,- Sk (97,55 €), počnúc dňom 20.9.2006 so splatnosťou poslednej splátky 20.8.2016, pri premenlivej úrokovej sadzbe 12 % ročne a RPMN 14,01 %. Zmluvou o postúpenie pohľadávky zo dňa 27.6.2013 postúpil právny predchodca žalobcu predmetný záväzok voči žalovanej. Vzhľadom k tomu, že žalovaná si svoju povinnosť riadne a včas splácať splátky neplnila, výzvou zo dňa 19.7.2013 žalobca zosplatnil dlh žalovanej. Následne žalobca predložil súdu listinný dôkaz označený ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 20.5.2013, ktorý vykonal právny predchodca žalobcu a predmetné oznámenie bolo žalovanej doručené dňa 28.5.2013. Konštatoval, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá obsahuje všetky náležitosti § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. Následne sa zaoberal splnením podmienok na postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „ZoB“). Konštatoval, že žalobca nepreukázal, že by právny predchodca žalobcu žalovanú cielene vyzval ako dlžníka na úhradu dlhu a že žalovaná napriek uvedenej výzve na uhradenie dlhu viac ako 90 dní dlh neuhradila tak, ako to má na mysli ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB. K oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.5.2013 právnym predchodcom žalobcu, ktoré bolo doručené žalovanej dňa 28.5.2013, uviedol, že uvedené obsahuje výzvu na splatenie pohľadávky 8.667,64 € do 15 dní od prevzatia uvedeného oznámenia, avšak uvedené sa viaže na obsah vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky a nesleduje účel uvedený v § 92 ods. 8 ZoB. K postúpeniu pohľadávok došlo zmluvou zo dňa 27.6.2013, čo v číselnom vyjadrení znamená, že k postúpeniu pohľadávky na žalobcu došlo ani nie 60 dní po doručení uvedeného oznámenia, čo je v rozpore s lehotou 90 dní uvedenej v § 92 ods. 8 ZoB, a z

tohto dôvodu postúpenie pohľadávky je neplatné a žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keď žalovaná mala v spore 100 % úspech.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podal odvolanie žalobca. Má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázal na skutočnosť, že bolo celkom nesporne preukázané, že pre postúpenie pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá, a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Žalovaná bola v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, čo vyplýva z platobnej histórie úveru, a to od 2.11.2011, kedy naposledy titulom úveru uhradila platbu, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo 27.6.2013. Tiež bolo preukázané, že žalovaná bola postupcom opakovane vyzvaná na úhradu omeškaných splátok, okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 11.11.2009 a 17.5.2013 označenou ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“. Nesúhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie, že lehota 90 kalendárnych dní začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Ak by zákonodarca mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v predmetnom ustanovení výslovne a jednoznačne uvedené. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/351/2017-153. Napokon namietal, že v zmysle ustanovenia § 89 ods. 1 ZoB mali so žalovanou odchýlne upravené postúpenie pohľadávok od ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB, a to v zmysle čl. 19 bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého: „Klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či si budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky“. Odchýlne dojednanie práv a povinností banky a klienta bolo opakovane vystavené súdnej kontrole zo strany vyšších súdnych autorít, ako napr. Krajským súdom v Prešove sp. zn. 19Co/2/2016, a taktiež poukázal i na ďalšie rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy, spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie, predmetnú skutočnosť preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 ZoB v konaní preukázal platobnou históriou úveru a predloženými výzvami zo strany postupcu. Navyše, podľa jeho názoru preukázanie splnenia týchto podmienok nebolo potrebné, keďže preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade v súlade s § 89 ods. 1 ZoB odchýlne od § 92 ods. 8 ZoB. Navrhuje napadnutý rozsudok zmeniť tak, že vyhovie jeho žalobe a zaviazá žalovaného k zaplateniu istiny 5.853,60 € s príslušenstvom a prizná mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Žalovaná k odvolaniu žalobcu uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za zákonný a spravodlivý. Argumentácia žalobcu nemá oporu v zistenom skutkovom stave súdom prvej inštancie a ani v platnej právnej úprave. V zmysle § 92 ods. 8 ZoB je zjavné, že právo na postúpenie pohľadávky banka nemá, ak súčet všetkých omeškaní so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol rok. Posledná splátka úveru mala byť vykonaná 2.11.2011 a k postúpeniu došlo 27.6.2013, teda viac ako po jednom roku, a preto neboli splnené podmienky pre postúpenie údajnej pohľadávky ani podľa tohto ustanovenia. Pri uzatváraní zmluvy o postúpení pohľadávok nebola rešpektovaná právna úprava § 92 ods. 8 veta druhá ZoB v znení platnom ku dňu jej uzavretia, a preto je zmluva absolútne neplatným právnym úkonom. Žalobcom účelovo uvádzaná námietka, že mala byť v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, neobstojí, nakoľko z tohto zákonného ustanovenia vyplýva, že táto lehota sa vzťahuje na klientov banky, kedy dôjde k uzavretiu zmlúvy o postúpení pohľadávok bezprostredne po uplynutí tejto lehoty, teda upravené v § 92 ods. 8 prvá veta ZoB. Zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom z jej obsahu, ako aj príloh k tejto zmluve, vôbec nie je zjavné, či postupca postúpil žalobcovi akúkoľvek časť pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy zo dňa 30.8.2006. Aj z tohto dôvodu nie je aktívna legitímácia na strane žalobcu. Rovnako žalobca nepreukázal, že by jej bolo doručené oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 9.7.2013 zasielané jeho právnym predchodcom. Žalobca nepreukázal, že by právny predchodca ju vyzval ako dlžníčku na úhradu dlhu a napriek tejto výzve bola v omeškaní viac ako 90 dní. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti jej malo byť zaslané 19.7.2013 a celková suma bola v ňom vyčíslená inak, ako to uvádza v žalobe. Podľa tvrdenia žalobcu mimoriadna splatnosť úveru nastala 11.8.2013, avšak naďalej

tvrdí, že predmetné oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti jej nebolo doručené. Neobstojí argumentácia s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/351/2017-153, nakoľko v tomto konaní boli predložené iné listinné dôkazy, ako boli predložené v konaní v tejto veci. Pokiaľ sa žalobca odvoláva na bod 19.16 Všeobecných podmienok, tak znenie tohto bodu je absolútne neplatné s poukazom na § 574 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa nikto nemôže vopred vzdať svojich práv. V tejto súvislosti poukázala na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov. Jedná sa o neprijateľnú podmienku s poukazom na § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach právneho predchodcu žalobcu a žalovanej v neprospech ako spotrebiteľa, pretože zásadným spôsobom zvýhodňuje pozíciu banky pri postupovaní pohľadávky voči dlžníkovi - spotrebiteľovi. Napokon poukázala na právny názor vyslovený Najvyšším súdom SR v rozhodnutí sp. zn. 3MCdo/14/2014, v ktorom sa konštatuje, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy Obchodného práva. Navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnuté rozhodnutie v intenciách ustanovenia § 379 a § 380 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Súd prvej inštancie správne posúdil nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, keď neboli splnené podmienky na postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB. Nesplnenie predpokladov na postúpenie pohľadávky v zmysle citovaného ustanovenia náležite odôvodnil v bodoch 33. až 36. odôvodnenia napadnutého rozsudku a odvolací súd v zmysle § 387 ods. 2 CSP na toto odôvodnenie poukazuje a v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje.

6. K odvolacej námietke, že boli splnené podmienky na postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 ZoB, okrem odôvodnenia rozhodnutia súdom prvej inštancie odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 147/2017 zo dňa 24.4.2018, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR pod Rc 60/2018, v ktorom konštatoval: „V prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.“ Podotkol, že „Aj keď je uvedené ustanovenie § 92 zákona o bankách systematicky zaradené do štrnásťtej časti právneho predpisu s názvom Bankové tajomstvo, nemožno len na základe tohto zaradenia bez ďalšieho usudzovať, že zákonodarca pri úprave postúpenia pohľadávky bankou na nebankový subjekt, mal zámer riešiť výlučne len otázku ne/porušenia bankového tajomstva. Pokiaľ by bolo uvedené cieľom, nič by nebránilo tomu, aby to v znení zákona výslovne uviedol [napr. porovnaj novelu zákona o bankách účinnú od 1. januára 2017 (zákon č. 299/2016 Z.z.) - sprísnenie pravidiel pre postúpenie pohľadávok bánk zo spotrebiteľských úverov a úverov na bývanie podľa osobitného predpisu]. Podmienky platného postúpenia pohľadávky banky a podmienky možnosti prelomenia bankového tajomstva sa vzájomne nevylučujú, ale práve naopak sa prekrývajú.“

7. V rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.3.2018 bol prijatý záver, že „Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.).“

8. V rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Cdo/234/2018 zo dňa je konštatované, že: „Je absolútne nemysliteľné a nelogické a v konečnom dôsledku aj priečiace sa ZoB, ak by banky postupovali „živé úvery“ na akýkoľvek iný subjekt, ktorý nespadá v zmysle ZoB pod dohľad Národnej banky slovenskej.“

9. Súd prvej inštancie bode 35. odôvodnenia správne konštatuje, že nebola splnená podmienka omeškania žalovanej dlhšie ako 90 kalendárnych dní ku dňu postúpenia pohľadávky. Písomná výzva banky dlžníkovi je prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu. Oznámenia o mimoriadnej splatnosti úveru právneho predchodcu žalobcu (banky) zo dňa 20.05.2013, bolo preukázateľne (podľa doručenky č.l. 143) doručené žalovanej 28.05.2013. Predmetom tohto zosplatnenia boli aj splátky, ktoré boli splatné neskôr v budúcnosti (splatnosť úveru bola dohodnutá mesačne od 20.09.2006 do 20.08.2016) a v prípade, že by oznámenie o mimoriadnej splatnosti bolo platné, ich splatnosť nastala až dňom 13.06.2013, keď žalovaná bola vyzvaná dlžnú istinu zaplatiť do 15 dní od prevzatia výzvy. Zmluva o postúpení pohľadávky medzi žalobcom a jeho právnym predchodcom bola uzavretá dňa 27.06.2013. Z uvedeného vyplýva, že od splatnosti celého dlhu v zmysle uvádzanej mimoriadnej splatnosti dlhu (13.06.2013) do uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky (27.06.2013) neuplynulo 90 kalendárnych dní, preto nebola splnená podmienka, že žalovaná napriek výzve bola nepretržite v omeškani dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením tohto peňažného záväzku. Jedná sa o zákonnú špeciálnu podmienku, ktorá musí byť splnená v prípade postúpenia pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Teda, aby mohol právny predchodca žalobcu postúpiť celú pohľadávku z úveru na žalobcu, musel najskôr vyhlásiť mimoriadnu splatnosť dlhu (aj budúcich pohľadávok), aby bol tento dlh celý splatný, nakoľko ako už bolo vyššie citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Cdo/234/2018, banky nemôžu na nebankový subjekt postupovať „živé úvery“.

10. Žalobca v odvolaní poukazoval, že jeho právny predchodca mal žalovanú opakovane vyzývať na úhradu dlhu, napr. výzvou zo dňa 11.11.2009, 17.05.2013. Takéto tvrdenia žalobca neprodukoval pred súdom prvej inštancie a napokon takéto dôkazy do konania ani nepredložil, preto sa odvolací súd touto námietkou nezaoberal.

11. V ďalšej časti odvolania žalobca uviedol, že účastníci úverovej zmluvy si v zmysle § 89 ods. 1 ZoB v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok upravili vzájomné vzťahy odchyľne od ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB, keď klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky. K tejto skutočnosti odvolací súd vyslovuje, že táto zmluvná podmienka je neprijateľná, a teda neplatná vzhľadom na to, že nebola individuálne dojednaná, keďže bola obsiahnutá vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré mal veriteľ vopred pripravené a žalovaná ako spotrebiteľ ich obsah nemohla žiadnym spôsobom ovplyvniť. Zároveň deklaruje, že takto dojednaná zmluvná podmienka vo všeobecných obchodných podmienkach spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, keď uvedenou zmluvnou podmienkou banka zrejme obchádzala ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB a súčasne v tom, že spotrebiteľ, teda žalovaná už vopred pri samotnom uzavretí zmluvného vzťahu s bankou dávala súhlas s postúpením akejkoľvek pohľadávky bankou, zatiaľ čo spotrebiteľ vôbec takýto súhlas banky na postúpenie pohľadávky voči banke, resp. prevod záväzku voči banke na tretiu osobu nedostal a bol oprávnený na postúpenie zásadne s jej predchádzajúcim písomným súhlasom.

12. Odvolací súd poukazuje už i na svoje predchádzajúce rozhodnutia sp. zn. 7Co/199/2016 zo dňa 29.6.2016, 7Co/270/2016 zo dňa 26.10.2016, 7Co/132/2019 zo dňa 23.10.2019, 11Co/189/2018 zo dňa 29.10.2018, v ktorých zaujal rovnaký právny názor.

13. Pokiaľ odvolateľ vo svojom oprávnom prostriedku poukazoval na viacero rozhodnutí všeobecných súdov SR, odvolací súd dodáva, že z ustanovenia § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný. Navyiac pri rozhodovaní spotrebiteľských sporov je potrebné vždy prihliadať na konkrétne okolnosti tej-ktorej veci a časové hľadisko, rešpektujúc právnu úpravu platnú v čase uzavretia zmluvy medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí 10. októbra 2018 prijalo ako judikát rozhodnutie z 24. januára 2018 sp.zn. 6 Cdo 29/2017 (R 71/2018), právna veta ktorého znie: „Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.“

14. Vzhľadom na nedôvodnosť odvolacích námietok žalobcu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, a to vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním.

15. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaná v odvolacom konaní mala plný úspech, preto jej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. O výške týchto trov bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

16. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
  - b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
  - c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
  - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
  - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
  - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
- (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)